VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

2015. gada 23. septembrī*

SPCI — Regula (EK) Nr. 2494/95 — Nemainīgas nodokļu likmes saskaņotie patēriņa cenu indeksi (NNL SPCI) — Regula (ES) Nr. 119/2013 — Īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksi — Regula (ES) Nr. 93/2013 — Eurostat — Komitoloģija — Piemērošanas pasākumi — Regulatīvā kontroles procedūra

Apvienotās lietas T-261/13 un T-86/14

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. Bulterman* un *J. Langer*, kā arī, lietā T-261/13, – *B. Koopman*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *M. Clausen* un *P. van Nuffel*, pārstāvji,

atbildētāja,

par (lietā T-261/13), galvenokārt, prasību atcelt Komisijas 2013. gada 11. februāra Regulu (ES) Nr. 119/2013, ar ko attiecībā uz nemainīgas nodokļu likmes saskaņoto patēriņa cenu indeksu ieviešanu groza Regulu (EK) Nr. 2214/96 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (SPCI): SPCI apakšindeksu pārsūtīšana un izplatīšana (OV L 41, 1. lpp.), un, pakārtoti, prasību atcelt Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punktu, kā arī, (lietā T-86/14), galvenokārt, prasību atcelt Komisijas 2013. gada 1. februāra Regulu (ES) Nr. 93/2013, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksu noteikšanu piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 2494/95 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (OV L 33, 14. lpp.), un, pakārtoti, prasību atcelt Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] (referents), I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Białecka*], A. M. Kolinss [*A. M. Collins*] un I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 27. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas un šīs prasības priekšmets

Tiesiskais regulējums saistībā ar Eiropas Komisijai piešķirto īstenošanas pilnvaru īstenošanas kārtību

1 Pamatojoties uz EKL 202. pantu, tika pieņemts Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmums 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas [īstenošanas] pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.). Tas tika grozīts ar Padomes 2006. gada 17. jūlija Lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 11. lpp.), kura 1. panta 7. punktā tika ieviesta regulatīvā kontroles procedūra (jaunais Lēmuma 1999/468 5.a pants).

2 Lēmuma 1999/468, ar grozījumiem, preambulas 7.a apsvērums ir šāds:

"Attiecībā uz vispārējiem pasākumiem, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus elementus aktā, kas pieņemts saskaņā ar [EKL] 251. pantā noteikto procedūru, tostarp svītrot dažus šādus elementus vai papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, ir jāizmanto regulatīva kontroles procedūra. Šai procedūrai būtu jāļauj abām likumdevējām iestādēm veikt minēto pasākumu kontroli pirms to pieņemšanas. Akta būtiskos elementus var grozīt vienīgi likumdevējs, pamatojoties uz Līgumu[.]"

3 Lēmuma 1999/468, ar grozījumiem, 2. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja pamataktā, kas pieņemts saskaņā ar [EKL] 251. pantā noteikto procedūru, paredzēts pieņemt vispārējus pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šā akta elementus, tostarp svītrot dažus šādus elementus vai papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, šādus pasākumus pieņem saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru."

4 Regulatīvās kontroles procedūras (turpmāk tekstā – "RKP") norisi nosaka Lēmuma 1999/468, ar grozījumiem, 5.a pants. Šajā procedūrā piedalās regulatīvā kontroles komiteja, kas sastāv no dalībvalstu pārstāvjiem un kuras priekšsēdētājs ir Eiropas Komisijas pārstāvis. Komisijas pārstāvis iesniedz komitejai veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par šo projektu (5.a panta 1. un 2. punkts). Turklāt procedūra atšķiras atkarībā no tā, vai paredzētie pasākumi atbilst šīs komitejas atzinumam (5.a panta 3. punkts), vai šie pasākumi neatbilst šādam atzinumam vai arī ja šī komiteja nav sniegusi atzinumu (5.a panta 4. punkts). Visos šajos gadījumos Lēmuma 1999/468, ar grozījumiem, 5.a pantā ir paredzēta piemērojamā procedūra, kurā piedalās Eiropas Savienības Padome un Eiropas Parlaments, kuri var iebilst pret pasākumu projektu.

5 Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulas (ES) Nr. 182/2011, ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 13. lpp.), 12. pantā ir paredzēts, ka Lēmums 1999/468 tiek atcelts, tomēr šī lēmuma 5.a panta ietekme tiek saglabāta spēkā esošajos pamataktos, kuros uz to ir izdarīta atsauce.

Cenu indeksu tiesiskais regulējums

Regula (EK) Nr. 2494/95

6 Lai nodrošinātu, ka Eiropas Savienības rīcībā ir salīdzināms patēriņa cenu indekss dalībvalstīs, Padome 1995. gada 23. oktobrī pieņēma Regulu (EK) Nr. 2494/95 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (OV L 257, 1. lpp.). Šī regula saistībā ar saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (turpmāk tekstā –

"SPCI") tika grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 18. jūnija Regulu (EK) Nr. 596/2009, ar ko atsevišķus tiesību aktus, kuriem piemēro Līguma 251. pantā minēto procedūru, pielāgo Lēmumam 1999/468 attiecībā uz regulatīvo kontroles procedūru (OV L 188, 14. lpp.).

7 Regulas Nr. 2494/95, kas šādi tika grozīta, 4. pantā "Salīdzināmība" ir paredzēts:

"SPCI uzskatāmi par salīdzināmiem, ja tie atspoguļo tikai atšķirības, kas dažādās valstīs ir cenu izmaiņās vai patēriņa modelī.

SPCI, kas ir atšķirīgi tādēļ, ka tiem ir atšķirīgas koncepcijas, vai tādēļ, ka to definēšanā un apkopošanā izmantotas atšķirīgas metodes vai praktiski paņēmieni, nav uzskatāmi par salīdzināmiem.

Komisija (*Eurostat*) pieņem noteikumus, kas jāievēro, lai nodrošinātu SPCI salīdzināmību. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

8 Regulas Nr. 2494/95 5. panta "Grafiks un atkāpes no tā" 3. punktā ir noteikts:

"Šīs regulas īstenošanas [piemērošanas] pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu SCPI salīdzināmību, kā arī, lai saglabātu un uzlabotu to uzticamību un nozīmīgumu, nosaka Komisija. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Komisija lūdz ECB sniegt atzinumu par pasākumiem, ko tā gatavojas iesniegt komitejai."

9 Regulas Nr. 2494/95 9. pantā "SPCI veidošana" ir paredzēts:

"Dalībvalstis apstrādā iegūtos datus, lai veidotu SPCI, kas būtu Laspeiresa tipa indekss, kas aptver *Coicop* starptautiskās klasifikācijas kategorijas (individuālā patēriņa klasifikācija pēc mērķa), ko koriģē, lai izveidotu salīdzināmus SCPI. Komisija nosaka metodes, procedūras un formulas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu atbilstību salīdzināmības prasībām. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, tostarp to papildinot, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

10 Regulas Nr. 2494/95 14. panta 3. punktā ir paredzēts:

"Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468[..] 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu."

Regulas Nr. 2494/95 īstenošanas pasākumi lietā T-261/13

11 Papildus 1996. gada 9. septembra Regulai (EK) Nr. 1749/96 par sākotnējiem īstenošanas pasākumiem Regulai Nr. 2494/95 (OV L 229, 3. lpp.) Komisija pieņēma 1996. gada 20. novembra Regulu (EK) Nr. 2214/96 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem: SPCI apakšindeksu pārsūtīšana un izplatīšana (OV L 296, 8. lpp.), kas vairākas reizes ir tikusi grozīta, pēdējo reizi – ar Komisijas 2013. gada 11. februāra Regulu (EK) Nr. 119/2013, ar ko Regulu Nr. 2214/96 groza attiecībā uz nemainīgas nodokļu likmes saskaņoto patēriņa cenu indeksu ieviešanu (OV L 41, 1. lpp.).

12 Ar Regulas Nr. 119/2013 1. panta 1. punktu Regulas Nr. 2214/96 2. pantam ir pievienota otrā daļa, kurā šobrīd ir paredzēts, ka ar "nemainīgu nodokļu likmju saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem" (turpmāk tekstā – "NNL SPCI") saprot indeksus, ar kuriem mēra patēriņa cenu pārmaiņas, neņemot vērā produktu nodokļu likmju pārmaiņu ietekmi vienā un tajā pašā laika periodā.

13 Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punkts aizstāj Regulas Nr. 2214/96 3. pantu ar šādu tekstu:

"1. Dalībvalstis katru mēnesi sagatavo un Komisijai (*Eurostat*) nosūta visus apakšindeksus (I pielikums), kuru īpatsvars atbilst vairāk nekā vienai tūkstošdaļai no kopējiem izdevumiem, ko ietver SPCI. Kopā ar katra gada janvāra indeksu dalībvalstis Komisijai (*Eurostat*) iesniedz arī atbilstīgu vērtēšanas (svaru) informāciju.

2. Turklāt dalībvalstis katru mēnesi sagatavo un sniedz Komisijai (*Eurostat*) tos pašus apakšindeksus, kurus aprēķina, izmantojot nemainīgas nodokļu likmes (NNL SPCI). Komisija (*Eurostat*) ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm sagatavo pamatnostādnes, kurās iekļauj metodoloģiju, ko izmanto NNL SPCI indeksa un apakšindeksu aprēķinā. Pienācīgi pamatotos gadījumos Komisija (*Eurostat*) atjaunina atsauces metodoloģiju saskaņā ar Eiropas Statistikas sistēmas komitejas apstiprināto procedūru.

3. Indeksus sniedz, ievērojot datu un metadatu sniegšanas standartus un procedūras, ko noteikusi Komisija (*Eurostat*)."

Regulas Nr. 2494/95 īstenošanas pasākumi lietā T-86/14

14 2013. gada 1. februārī Komisija pieņēma Regulu (ES) Nr. 93/2013, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksu noteikšanu piemērot Regulu Nr. 2494/95 (OV L 33, 14. lpp.).

15 Regulas Nr. 93/2013 1. pantā ir noteikts, ka tajā ir "noteikti īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksi, kas vajadzīgi, lai uzlabotu [..] SPCI atbilstību un salīdzināmību".

16 Regulas Nr. 93/2013 4. pantā "Metodikas rokasgrāmata" ir paredzēts:

"1. Ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm Komisija (*Eurostat*) sagatavo rokasgrāmatu, kurā iekļauj īpašnieka apdzīvotā mājokļa un mājokļu cenu indeksu sagatavošanas metodikas pamatu saskaņā ar šo regulu (turpmāk "ĪAM un MCI rokasgrāmata"). Pienācīgi pamatotā gadījumā Komisija (*Eurostat*) atjaunina rokasgrāmatu saskaņā ar ESS komitejas apstiprināto procesuālo kārtību.

2. Īpašnieka apdzīvotā mājokļa un mājokļu cenu indeksu apkopošanā piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 223/2009 12. panta 1. punktā minētos kvalitātes kritērijus.

3. Pēc Komisijas (*Eurostat*) pieprasījuma dalībvalstis sniedz Komisijai (*Eurostat*) informāciju, kas vajadzīga, lai novērtētu īpašnieka apdzīvotā mājokļa un mājokļu cenu indeksu atbilstību šīs regulas noteikumiem."

17 Regulas Nr. 93/2013 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "dalībvalstis saskaņā ar ĪAM un MCI rokasgrāmatu apkopo un sniedz Komisijai (*Eurostat*) cenu indeksus 3. pantā noteiktajās kategorijās".

Tiesiskais regulējums statistikas jomā

18 Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 11. marta Regulā (EK) Nr. 223/2009 par Eiropas statistiku un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK, Euratom) Nr. 1101/2008 par tādas statistikas informācijas nosūtīšanu Eiropas Kopienu Statistikas birojam, uz kuru attiecas konfidencialitāte, Padomes Regulu (EK) Nr. 322/97 par Kopienas statistiku un Padomes Lēmumu 89/382/EEK, Euratom, ar ko nodibina Eiropas Kopienu Statistikas programmu komiteju (OV L 87, 164. lpp.), ir paredzēts, ka ir jāveicina sadarbība un koordinācija starp iestādēm, kuras izstrādā, sagatavo un izplata Eiropas statistiku (preambulas 1. apsvērums), un ka, lai vairotu uzticību

minētajai statistikai, valsts statistikas iestādēm katrā dalībvalstī un Savienības statistikas iestādei Komisijā būtu jābūt profesionālā ziņā neatkarīgām un jānodrošina objektivitāte un augsta kvalitāte Eiropas statistikas sagatavošanā (preambulas 20. apsvērums).

19 Regulas Nr. 223/2009 6. pantā ir norādīts, ka:

"1. Kopienas statistikas iestādi, ko iecēlusi Komisija, lai izstrādātu, sagatavotu un izplatītu Eiropas statistiku, šajā regulā sauc par "Komisiju (*Eurostat*)".

2. Komisija (*Eurostat*) nodrošina Eiropas statistikas sagatavošanu Kopienas līmenī saskaņā ar pieņemtajiem noteikumiem un statistikas principiem. Tā ir pilnībā atbildīga par procesu, statistikas metožu, standartu un procedūru, kā arī statistikas pārskatu satura un termiņu noteikšanu.

[..]"

20 Regulas Nr. 223/2009 12. pantā tostarp ir paredzēts, ka, "lai garantētu rezultātu kvalitāti, Eiropas statistiku izstrādā, sagatavo un izplata, ievērojot vienotus standartus un saskaņotas metodes".

21 Ar Komisijas 2012. gada 17. septembra Lēmuma 2012/504/ES par *Eurostat* (OV L 251, 49. lpp.) 3. pantu ir izveidots *Eurostat* (Eiropas Savienības Statistikas iestāde) kā Regulas Nr. 223/2009 6. panta 1. punktā minētā Savienības statistikas iestāde un tā definēta kā Komisijas dienests, ko vada ģenerāldirektors. Tās uzdevumi ir izstrādāt, sagatavot un izplatīt Eiropas statistiku, un Lēmuma 2012/504 6. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka šim nolūkam *Eurostat* it īpaši apņemas izstrādāt un veicināt statistikas standartus, metodes un procedūras.

22 Lēmuma 2012/504 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "attiecībā uz Eiropas statistiku *Eurostat* ģenerāldirektors vienīgais ir atbildīgs par lēmumu pieņemšanu attiecībā uz procesiem, statistikas metodēm, standartiem un procedūrām vai par sagatavotās statistikas saturu un izplatīšanas termiņiem saskaņā ar Eiropas Statistikas programmu un gada darba programmu". Tajā ir precizēts, ka, "izpildot šos statistikas uzdevumus, *Eurostat* ģenerāldirektors rīkojas neatkarīgi" un ka "viņš nelūdz un nepieņem nevienas Savienības iestādes vai struktūras, nevienas dalībvalsts valdības vai jebkuras citas iestādes, struktūras, biroja vai organizācijas norādījumus".

Par šo prasību priekšmetu

23 Kā izriet no iepriekš izklāstītajām tiesību normām, Regulā Nr. 2494/95 ir izveidots statistikas pamats, kas nepieciešams salīdzināmu patēriņa cenu indeksu aprēķināšanai Savienības līmenī. Lai panāktu atbilstību indeksu salīdzināmības nosacījumiem, tika pieņemtas vairākas regulas, tostarp Regulas Nr. 119/2013 un Nr. 93/2013, kas tiek aplūkotas šajā lietā.

24 Nīderlandes Karaliste norāda, ka tā ir iebildusi pret šo regulu pieņemšanu to izstrādes gaitā. Tā ir norādījusi, ka Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punktā un Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktā ir tikai paredzēts, ka pamatnostādnes un rokasgrāmata, kurā tiktu sniegta piemērojamā metodoloģija, tiek pieņemtas saskaņā ar regulētās kontroles procedūru tāpat kā piemērošanas pasākums, neraugoties uz to, ka to nolūks gan satura, gan mērķa ziņā ir nodrošināt SPCI salīdzināmību, kā arī saglabāt un uzlabot to uzticamību un nozīmīgumu atbilstoši Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešajai daļai un 5. panta 3. punktam.

25 Tādējādi Regulas Nr. 119/2013 un Nr. 93/2013 ir šīs prasības priekšmets.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

26 Ar prasības pieteikumiem, kas iesniegti attiecīgi 2013. gada 3. maijā un 25. aprīlī, Nīderlandes Karaliste cēla šo prasību.

27 2014. gada 5. martā Komisija lūdza apvienot lietas T-261/13 un T-86/14. 2014. gada 10. martā Nīderlandes Karaliste norādīja, ka tā neiebilst pret šo apvienošanu. Ar 2014. gada 10. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas sestās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs izdeva rīkojumu par lietu T-261/13 un T-86/14 apvienošanu mutvārdu procesā un sprieduma pieņemšanai saskaņā ar 1991. gada 2. maija Reglamenta 50. pantu.

28 Ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem lietas dalībnieki tika lūgti rakstveidā atbildēt uz dažiem Vispārējās tiesas jautājumiem.

29 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz mutiskajiem jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 27. februāra tiesas sēdē.

30 Nīderlandes Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— lietā T-261/13, galvenokārt, atcelt Regulu Nr. 119/2013 un, pakārtoti, atcelt Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punktu;

— lietā T-86/14, galvenokārt, atcelt Regulu Nr. 93/2013 un, pakārtoti, atcelt Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasības noraidīt;

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

32 Pirmkārt, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkts un LES 13. panta 2. punkts, ciktāl *Eurostat*, nevis Komisija ir norādīta kā iestāde, kuras uzdevums ir noteikt un īstenot pamatnostādnes un rokasgrāmatu, kas ir juridiski saistoši akti (pirmais un otrais pamats lietā T-261/13 un pirmais pamats lietā T-86/14). Otrkārt, pakārtoti, tā norāda uz LESD 338. panta 1. punkta pārkāpumu, ciktāl NNL SPCI noteikšanai tiek izmantotas pamatnostādnes, nevis LESD 288. pantā uzskaitītie juridiskie instrumenti (trešais pamats lietā T-261/13 un otrais pamats lietā T-86/14). Treškārt, joprojām pakārtoti, tā norāda uz Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkta un 14. panta 3. punkta, tos lasot kopā ar Lēmuma 1999/468 5.a pantu, pārkāpumu, jo esot bijis jāparedz RKP (ceturtais pamats lietā T-261/13 un trešais pamats lietā T-86/14). Ceturtkārt, arī pakārtoti, tā norāda uz LESD 291. panta, to lasot kopā ar Regulu Nr. 182/2011, pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka, nosakot un atjaunojot pamatnostādnes, bija jāpiemēro viena no Regulā Nr. 182/2011 paredzētajām procedūrām (piektais pamats lietā T-261/13 un ceturtais pamats lietā T-86/14).

33 Savukārt Komisija seko premisai, ka aplūkotās metodoloģijas nav juridiski saistoši akti. Tā norāda, ka runa nav par piemērošanas pasākumiem Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkta izpratnē, ne arī, vispārīgāk, īstenošanas pasākumiem LESD 291. panta izpratnē. Tā uzskata, ka šie dokumenti ir daļa no

administratīvās sadarbības starp Savienības statistikas iestādi un valsts statistikas iestādēm, tādēļ tos var sagatavot pamatnostādņu veidā, nepieņemot saskaņā ar RKP. Tā lūdz noraidīt katru no izvirzītajiem pamatiem.

34 Vispirms Vispārējā tiesa norāda, ka faktiski Nīderlandes Karalistes izvirzītie pamati ir vērsti uz to, lai tiktu atcelts Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punkts un Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punkts, saskaņā ar kuriem *Eurostat* ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm ir jāsagatavo un jāatjaunina metodoloģija cenu indeksācijas aprēķinam. Nīderlandes Karaliste turklāt tiesas sēdes laikā piekrita, ka prasība T-261/13 ir jāsaprot kā tāda, kuras mērķis ir atcelt tikai Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punktu un prasības T-86/14 mērķis ir atcelt tikai Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktu, kas tika atzīmēts protokolā. Tādējādi jāuzskata, ka šīs prasības faktiski attiecas tikai uz, attiecīgi, Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punkta un Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punkta atcelšanu.

35 Vispārējā tiesa uzskata, ka ir jāizskata pamati saistībā ar Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkta un 14. panta 3. punkta pārkāpšanu, lasot tos kopā ar Lēmuma 1999/468 5.a pantu, pamatojoties uz to, ka bija jāparedz RKP (ceturtais pamats lietā T-261/13 un trešais pamats lietā T-86/14).

36 Šajā ziņā Nīderlandes Karaliste norāda, ka Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punktā un 14. panta 3. punktā ir noteikts, ka šīs regulas piemērošanas pasākumu pieņemšanai, kā arī pasākumu, ar kuriem tiek īstenoti šie piemērošanas pasākumi, pieņemšanai ir jāpiemēro RKP. Tā uzskata, ka ar apstrīdētajām tiesību normām, kurās ir paredzēts, ka *Eurostat* nosaka metodoloģiju un nodrošina to atjaunināšanu, nepastāvot pienākumam izmantot RKP, tiek apdraudēts Savienības "institucionālais līdzsvars" un tādēļ tās ir jāatceļ.

37 Savukārt Komisija uzskata, ka aplūkotā metodoloģija nav uzskatāma par juridiski saistošiem piemērošanas pasākumiem Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkta izpratnē un tādēļ tie nebija jāpieņem, izmantojot RKP, kas turklāt nav piemērota tam, lai organizētu tādu administratīvās sadarbības veidu, kas ir nepieciešams pamatnostādņu noteikšanai. Tā uzskata, ka, tiklīdz tiek pieņemts juridiski nesaistošs īstenošanas dokuments, nav runa par situāciju, kurā būtu nepieciešams, lai tiesību akts tiktu izpildīts ar vienotiem nosacījumiem. Turklāt nesaistošā aktā nevar noteikt vienotus īstenošanas nosacījumus.

38 Vispārējā tiesa atgādina, ka Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešajā daļā un 5. panta 3. punktā (iepriekš 7. un 8. punkts), lasot tos kopā ar šīs pašas regulas 14. panta 3. punktu (iepriekš 10. punkts), ir paredzēts, ka Komisija saskaņā ar RKP pieņem nepieciešamos piemērošanas pasākumus, lai nodrošinātu SPCI salīdzināmību. Regulas Nr. 2494/95 9. pantā par rezultātu apstrādi ir paredzēta arī RKP piemērošana, ciktāl tas attiecas uz metožu, procedūru un formulu noteikšanu, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu atbilstību salīdzināmības prasībām (iepriekš 9. punkts).

39 Komisija, izmantojot RKP, pieņēma Regulas Nr. 119/2013 un Nr. 93/2013, kas ir uzskatāmas par Regulas Nr. 2494/95 īstenošanas pasākumiem.

40 Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punktā un Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktā savukārt ir paredzēts, ka Komisija (*Eurostat*) nosaka metodoloģiju aplūkoto indeksu aprēķināšanai, proti, NNL SPCI un īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksus (turpmāk tekstā – "ĪAMCI"), cieši sadarbojoties ar dalībvalstīm un tādējādi – nepiemērojot RKP.

41 Tādējādi Nīderlandes Karalistes izvirzītie pamati saistībā ar RKP neizmantošanu rada jautājumu, vai Komisija ir pareizi īstenojusi Regulu Nr. 2494/95, ja apstrīdētajās tiesību normās tā *Eurostat* ir uzticējusi noteikt un atjaunināt metodoloģiju indeksu aprēķināšanai, neparedzot RKP piemērošanu.

42 Šajā ziņā Vispārējā tiesa atgādina, ka LESD 291. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, "ja ir nepieciešami vienoti nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai īstenošanas pilnvaras".

43 No judikatūras izriet, ka, ja īstenošanas pilnvaras Komisijai ir piešķirtas, pamatojoties uz LESD 291. panta 2. punktu, tai ir jāprecizē leģislatīvā akta saturs, lai nodrošinātu tā vienveidīgas īstenošanas nosacījumus visās dalībvalstīs (spriedumi, 2014. gada 18. marts, Komisija/Parlaments un Padome, C-427/12, Krājums, EU:C:2014:170, 39. punkts, un 2014. gada 15. oktobris, Parlaments/Komisija, C-65/13, Krājums, EU:C:2014:2289, 43. punkts).

44 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saistībā ar savām īstenošanas pilnvarām, kuru robežas ir novērtējamas tostarp atkarībā no būtiskajiem vispārīgajiem attiecīgā leģislatīvā akta mērķiem, Komisijai ir atļauts veikt visus piemērošanas pasākumus, kas vajadzīgi vai noderīgi, lai ieviestu šo aktu, ja vien tie nav tam pretrunā (skat. spriedumu Parlaments/Komisija, minēts 43. punktā, EU:C:2014:2289, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tādējādi ir jāuzskata, ka Komisija precizē leģislatīvu aktu šā sprieduma 43. punktā minētās judikatūras izpratnē, ja tās pieņemtā īstenošanas akta tiesību normas, pirmkārt, atbilst leģislatīvā akta būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem un, otrkārt, ir vajadzīgas vai lietderīgas tā īstenošanai, to ne papildinot, ne grozot (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Komisija, minēts 43. punktā, EU:C:2014:2289, 46. punkts).

46 Šajā gadījumā, runājot par ievērotajiem vispārējiem mērķiem, jāatgādina, ka, izveidojot ekonomisko un monetāro savienību un lai panāktu augstu cenu stabilitātes līmeni, inflācija ir jāaprēķina, salīdzinot patēriņa cenu indeksus un ņemot vērā atšķirības attiecīgo valstu definīcijās (Regulas Nr. 2494/95 preambulas pirmais un otrais apsvērums). Tādējādi piemērojamā tiesiskā regulējuma mērķis ir noteikt nepieciešamo statistikas pamatu, lai Savienības līmenī panāktu salīdzināmu patēriņa cenu indeksu aprēķinu, lai, ņemot vērā monetārās politikas pārvaldību, iegūtu uzticamus inflācijas mērīšanas instrumentus. Ar Regulas Nr. 2494/95 preambulas trešo apsvērumu šajā ziņā tiek atgādināts, ka Savienības finanšu un monetārajām iestādēm regulāri un laikus ir jāsaņem patēriņa cenu indeksi, lai nodrošinātu inflācijas salīdzinājumus makroekonomiskā un starptautiskā mērogā, kas atšķiras no indeksiem, ko izmanto atsevišķu valstu un mikroekonomikas vajadzībām.

47 Šādā kontekstā tiesību normās, kas ir apstrīdētas šajā prasībā, ir paredzēts pieņemt metodoloģiju, kas tiks uzskatīta par nepieciešamiem vai lietderīgiem pasākumiem, lai ar vienotiem nosacījumiem īstenotu Regulu Nr. 2494/95. Šīs metodoloģijas noteikumi var radīt koncepcijas, metodoloģiju un praktiskus paņēmienus, kas ļauj salīdzināt SPCI Regulas Nr. 2494/95 4. panta otrās daļas izpratnē (šī sprieduma 7. punkts) un tādējādi ir daļa no noteikumiem, kas ir jāievēro, lai nodrošinātu SPCI salīdzināmību, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešajā daļā un 5. panta 3. punktā.

48 Šī metodoloģija tādējādi ir uzskatāma par piemērošanas pasākumiem, kas ir jāievēro, lai piemērojamās regulas iegūtu lietderīgu iedarbību un lai tiktu nodrošināta SPCI salīdzināmība. Tādējādi norādītā metodoloģija pati par sevi, tāpat kā Regulas Nr. 93/2013 un Nr. 119/2013, ir Regulas Nr. 2494/95 piemērošanas pasākumi, kas ir nepieciešami, lai nodrošinātu SCPI salīdzināmību, kā arī lai saglabātu un uzlabotu to uzticamību un nozīmīgumu Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešās daļas un 5. panta 3. punkta izpratnē.

49 Šajā ziņā jāatgādina, ka noteikumi par to, kādā veidā Savienības iestādes pieņem lēmumus, ir paredzēti Līgumā un nav ne dalībvalstu, ne arī pašu iestāžu rīcībā. Iespējas iestādei noteikt atvasinātu juridisko pamatu, lai detalizētāk noteiktu vai vienkāršotu akta pieņemšanas noteikumus, atzīšana nozīmētu tādu likumdošanas pilnvaru piešķiršanu šai iestādei, kas pārsniedz Līgumā paredzētās. Minētais arī ļautu attiecīgajai iestādei neievērot institucionālā līdzsvara principu, kas nozīmē, ka katra iestāde īsteno savu kompetenci, respektējot citu iestāžu kompetenci (skat. pēc analoģijas 2008. gada 6. maija spriedumu, Parlaments/Padome, C-133/06, Krājums, EU:C:2008:257, 54.–57. punkts).

50 No tā izriet, ka apstrīdētajās tiesību normās bija jāparedz RKP nepieciešamo īstenošanas pasākumu pieņemšanai atbilstoši tam, kā tas ir paredzēts Regulā Nr. 2494/95.

51 Komisijas argumenti neļauj atspēkot šo secinājumu.

52 Pirmkārt, Komisija norāda, ka aplūkotā metodoloģija, kas nav tiesību akti LESD 288. panta izpratnē, nav juridiski saistoši piemērošanas pasākumi un tādēļ tā nebija jāpieņem saskaņā ar RKP.

53 Tomēr ir jānorāda, ka šīs metodoloģijas mērķis ir precizēt un papildināt esošās regulas koncepciju, metožu un praktisku paņēmienu jomā, lai iegūtie indeksi atbilstu Regulas Nr. 2494/95 4. un 5. pantā noteiktajiem salīdzināmības nosacījumiem. Tādējādi principā tā tāpat kā Regulas Nr. 93/2013 un Nr. 119/2013 ir akti, kuru mērķis ir precizēt leģislatīva akta, proti, Regulas Nr. 2494/95, saturu, lai nodrošinātu tā īstenošanu ar vienotiem nosacījumiem, iegūstot salīdzināmus SPCI.

54 Šo konstatējumu turklāt apstiprina lietas apstākļi. Runājot par NNL SPCI, Regulā Nr. 119/2013 ir tikai paredzēti to principi un attiecībā uz to un apakšindeksu aprēķināšanu tajā ir atsauce uz metodoloģiju, kuru šajā gadījumā veido 2011. gada izveidotā "atsauces metodoloģija". Jākonstatē, ka šī "atsauces metodoloģija" sniedz norādes saistībā ar tām nodokļu kategorijām, kas ir vai nav jāņem vērā, matemātikas formulām un atsauces laikposmiem. Ar šo metodoloģiju tiek arī sniegti nepieciešamie precizējumi, lai iegūtie indeksi atbilstu Regulā Nr. 2494/95 noteiktajiem salīdzināmības nosacījumiem. Šajā ziņā turklāt no Komisijas sniegtajiem precizējumiem tiesas sēdes laikā izriet, ka 2011. gadā izveidotajā "atsauces metodoloģijā" noteiktie elementi saistībā ar vērā ņemamo atsauces laikposmu vai nodokļu kategorijām, kas ir jāizslēdz no aprēķināšanas piemērošanas jomas, ir uzskatāmi par būtiskiem elementiem indeksu salīdzināmībai un bija jāiekļauj Regulā Nr. 119/2013.

55 Tāpat prasībā T-86/14 saistībā ar ĪAMCI no paša Regulas Nr. 93/2013 5. panta 1. punkta teksta izriet, ka ĪAMCI tiek paziņoti "saskaņā ar ĪAM un MCI rokasgrāmatu". Tādējādi pašā Regulas Nr. 93/2013 tekstā ir paredzēts, ka metodoloģija ir jāievēro dalībvalstīm un praksē arī valsts statistikas institūtiem, kuri iesniedz indeksus, lai nodrošinātu piemērojamo regulu īstenošanu ar vienotiem nosacījumiem.

56 No tā izriet, ka šajā gadījumā metodoloģija, uz kuru ir atsauce apstrīdētajās tiesību normās, ir uzskatāma par Regulas Nr. 2494/95 piemērošanas pasākumiem, tāpat kā Regulas Nr. 119/2013 un Nr. 93/2013.

57 Jāpiebilst, ka šis konstatējums neietekmē faktu, ka aplūkoto metodoloģiju var izstrādāt *Eurostat*.

58 Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešajā daļā ir skaidri minēts *Eurostat*. Lai gan Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punktā un 9. pantā nav skaidri paredzēts, ka Komisija *Eurostat* uztic metodoloģijas noteikšanas uzdevumu, tajos tas tomēr nav aizliegts.

59 Turklāt tiesiskajā regulējumā statistikas jomā ir precīzi paredzēts, ka Savienības statistikas iestādi, ko iecēlusi Komisija, lai izstrādātu, sagatavotu un izplatītu Eiropas statistiku, sauc par "Komisiju (*Eurostat*)" un ka "Komisija (*Eurostat*)" nodrošina Eiropas statistikas sagatavošanu saskaņā ar pieņemtajiem noteikumiem un statistikas principiem. Šajā ziņā Regulas Nr. 223/2009 6. pantā ir paredzēts, ka Komisija (*Eurostat*) ir pilnībā atbildīga par procesu, statistikas metožu, standartu un procedūru, kā arī statistikas pārskatu satura un termiņu noteikšanu. Piemērojot Regulu Nr. 223/2009, ar Lēmumu 2012/504 ir izveidots *Eurostat* kā Regulas Nr. 223/2009 6. panta 1. punktā minētā Savienības statistikas iestāde un tā definēta kā Komisijas dienests, ko vada ģenerāldirektors. Šīs statistikas iestādes uzdevumi ir izstrādāt, sagatavot un izplatīt Eiropas statistiku. Šim nolūkam tā it īpaši apņemas izstrādāt un veicināt statistikas standartus, metodes un procedūras.

60 No tā izriet, ka *Eurostat* kā ģenerāldirektorāts, šķiet, ir kompetentā iestāde Komisijas ietvaros paredzētās metodoloģijas izstrādei.

61 Turklāt nav arī pamata apstrīdēt Eiropas un valsts statistiķu administratīvās sadarbības un koordinācijas nozīmību, kas juridiski patiešām nav saistoša, minētās metodoloģijas izstrādes procesā.

62 Tomēr noteikumi, kas jāievēro, un piemērošanas pasākumi, ar kuriem ir precizēts leģislatīvā akta, proti, Regulas Nr. 2494/95, saturs, lai nodrošinātu tās īstenošanu ar vienotiem nosacījumiem, kurus ir izstrādājis *Eurostat* šīs administratīvās sadarbības ietvaros un kas ir nepieciešami SPCI salīdzināmības nodrošināšanai, Komisijai ir jāpieņem, izmantojot RKP, piemērojot Regulas Nr. 2494/95 4. panta trešo daļu un 5. panta 3. punktu, lasot tos kopā ar šīs pašas regulas 14. panta 3. punktu.

63 Apstrīdētajās tiesību normās nav paredzēts izmantot šādu procedūru.

64 Tādējādi šajā prasībā apstrīdētās tiesību normas ir jāatceļ, pamatojoties uz to, ka tajās ir paredzēts pieņemt metodoloģiju, kas ir uzskatāma par Regulas Nr. 2494/95 piemērošanas pasākumiem, tomēr neparedzot izmantot RKP, tādējādi pārkāpjot minēto regulu.

65 Otrkārt, Komisija norāda, ka RKP nav piemērota tam, lai organizētu tādu administratīvās sadarbības veidu, kas ir nepieciešams metodoloģijas noteikšanai.

66 Tomēr kā piemērošanas pasākumi šī metodoloģija bija jāpieņem saskaņā ar Regulā Nr. 2494/95 paredzēto procedūru, neatkarīgi no tā, vai šī procedūra bija vai nebija piemērota.

67 Šajā ziņā, kā norāda Nīderlandes Karaliste, ja Komisija uzskata šo procedūru par nepiemērotu, tai ir jāapsver grozījumi Regulā Nr. 2494/95. Tam, ka šādi grozījumi nesen bija Komisijas priekšlikuma priekšmets, kā tas tika norādīts tiesas sēdē, šajā gadījumā nav nozīmes. Turklāt priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes regulai par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem un Regulas (EK) Nr. 2494/95 atcelšanu (COM 2014/724 *final*) 4. panta 4. punkta formulējums šķiet skaidrs. Saskaņā ar šo tiesību normu, lai nodrošinātu vienotus nosacījumus, piemēroto metodoloģiju, kas vajadzīga, lai sagatavotu salīdzināmus saskaņotos indeksus, definē ar īstenošanas aktiem, kurus pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 182/2011 5. pantu, minēto pārbaudes procedūru. Tādējādi ar šo tiesību normu tiek apstiprināts, ka metodoloģija ir īstenošanas akti, kas ir jāpieņem saskaņā ar šajā jomā paredzēto procedūru.

68 Treškārt, Komisija uzskata, ka, tiklīdz tiek pieņemts juridiski nesaistošs īstenošanas dokuments, nav runas par situāciju, kurā būtu nepieciešams, lai tiesību akts tiktu izpildīts ar vienotiem nosacījumiem. Turklāt nesaistošā aktā nevar noteikt vienotus īstenošanas nosacījumus.

69 Tomēr šis arguments ir jānoraida. SPCI salīdzināmības prasība un piemērojamo regulu lietderīgā iedarbība precīzi nosaka, ka apstrīdētajās tiesību normās noteiktā metodoloģija ir jāievēro un jāīsteno ar vienotiem nosacījumiem, lai tiktu nodrošināta SPCI salīdzināmība.

70 No visa iepriekš minētā izriet, ka ir jāapmierina ceturtais pamats lietā T-261/13 un trešais pamats lietā T-86/14 par to, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkts un 14. panta 3. punkts, lasot tos kopā ar Lēmuma 1999/468 5.a pantu, pamatojoties uz to, ka, pieņemot norādīto metodoloģiju, kas ir uzskatāma par nepieciešamajiem piemērošanas pasākumiem SPCI salīdzināmības nodrošināšanai, bija jāparedz RKP.

71 No tā izriet, ka Regulas Nr. 119/2013 1. panta 2. punkts un Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punkts ir jāatceļ un nav nepieciešams izvērtēt pārējos pamatus.

Par tiesāšanās izdevumiem

72 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiesprież atlīdzināt Nīderlandes Karalistes tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) lietā T-261/13 atcelt Komisijas 2013. gada 11. februāra Regulas (ES) Nr. 119/2013, ar ko attiecībā uz nemainīgas nodokļu likmes saskaņoto patēriņa cenu indeksu ieviešanu groza Regulu (EK) Nr. 2214/96 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (SPCI): SPCI apakšindeksu pārsūtīšana un izplatīšana, 1. panta 2. punktu;

2) lietā T-86/14 atcelt Komisijas 2013. gada 1. februāra Regulas (ES) Nr. 93/2013, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksu noteikšanu piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 2494/95 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem, 4. panta 1. punktu;

3) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Nīderlandes Karalistes tiesāšanās izdevumus.

Frimodt Nielsen Dehousse Wiszniewska-Białecka

Collins Ulloa Rubio

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 23. septembrī.

[Paraksti]